

вѣлъ въ половината на IV-то столѣтіе. У Амміана Марцелина, тѣ сж наречены *Rheti* — *реты*, точенъ преводъ гръцкый на името *Славены* или *Словенцы*, което, види са ѣ было и *собственното* названіе на славенското племе. И по-късно, споредъ Венелина, именно около 540 год., когато вече исчезнѣла паметъта на римскытъ губерніалны названія, и когато словенытъ си основали особено княжество, тогазъ чакъ скибнѣло на Прокопія и Іорнанда да употребижтъ племенното имъ названіе *Σκλαβήνοι* *Slavini* вмѣсто *Славены* или *Словены*.

«Точно тѣй, като за *сидъ*, а не за *родъ* (казва Венелинъ) сж споменували за тѣхъ и сичкытъ пидирни византійскы писатели до XV-то столѣтіе. Нигдѣ у тѣхъ нѣма нито най-малкъ признакъ, че подъ името *Σκλάβοι*, *Σκλαβήνοι*, *Σκλαβίνοι* тѣ подразумѣвали туй което ный днесъ разумѣвамы подъ думата *славенинъ*, *славены*, т. е. сичкытъ славенскы племена. Византійцытъ употреблявали туй названіе вынѣжы, когато искали да говорижтъ или за жителитѣ на Далмація, Славонія и Истрія, или за дунавска Венгрія и Штирія.

«Думата *Slavi*, *славены*, зели да я зематъ въ общъ смыслъ, въ XI-й вѣкъ на самъ, Арабскытъ географы, Адамъ бременскый и другы саксонскы, датскы и франкскы писатели, най-подирь и преподобный Несторъ. И думата *Slavi*, тѣ прилагали на името на сѣко племе (отъ този *родъ*, разумѣва са); напр. *Slavi Sorabi*, *Slavi Vinidæ*, *Slavi, Pomeravi*, *Slavi Bohemanni* (Чехы), *Slavi Moravani* (моравцы), доро и *Slavi, Rutici, Ruzziæ* (Руссы).

«И тѣй нито гръчeskото *Σκλαβήνοι* (т. е. словенцы), нито *Slavi*, което нищо не значало у запа-